

2. Spolková republika Nemecko je povinná nahradiť trovy konania.

(¹) Ú. v. EÚ C 47, 21.2.2004.

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

(druhá komora)

z 1. decembra 2005

vo veci C-14/04 (návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Conseil d'État): **Abdelkader Dellas, a i. proti Premier Ministre, a i.** (¹)

(Sociálna politika — Ochrana bezpečnosti a zdravia pracovníkov — Smernica 93/104/ES — Pojem „pracovný čas“ — Význam — Vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje najmä pre maximálny týždenný pracovný čas priaznivejšiu hornú hranicu — Stanovenie pracovného času v určitých zariadeniach sociálnej starostlivosti — Pohotovostná služba zahŕňajúca prítomnosť pracovníka na pracovisku — Doby nečinnosti pracovníka v rámci takejto služby — Vnútroštátna úprava rozdielneho výpočtu hodín prítomnosti podľa intenzity práce)

(2006/C 36/13)

(Jazyk konania: francúzština)

Vo veci C-14/04, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Conseil d'État (Francúzsko) z 3. decembra 2003 a doručený Súdnemu dvoru 15. januára 2004, ktorý súvisí s konaním: Abdelkader Dellas, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux CFDT, Fédération nationale de l'action sociale Force ouvrière proti Premier Ministre, Ministre des Affaires sociales, du Travail et de la Solidarité, za účasti: Union des fédérations et syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médico-social, Súdny dvor (druhá komora), v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia R. Schintgen (spravodajca), R. Silva de Lapuerta, P. Kūris a G. Arestis, generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer, tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka, vyhlásil 1. decembra 2005 rozsudok, ktorého výrok znie:

Smernica Rady 93/104/ES z 23. novembra 1993 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času sa musí vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, ktorá pokiaľ ide o pohotovostnú službu vykonávanú pracovníkmi v určitých zariadeniach sociálnej starostlivosti a zdravotnícko-sociálnych zariadeniach v režime fyzickej prítomnosti na pracovisku, stanovuje na potreby výpočtu skutočného pracovného času taký systém rovnocennosti, ako je

v konaní vo veci samej, pokiaľ nezabezpečuje uložené dodržanie všetkých minimálnych požiadaviek stanovených uvedenou smernicou s cieľom účinne chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov.

V prípade, že vnútroštátna právna úprava stanovuje najmä pre maximálny týždenný pracovný čas pre pracovníkov priaznivejšiu hornú hranicu, na overenie, či sú dodržané ochranné pravidlá stanovené smernicou, sú príslušné výlučne hranice alebo limity, ktoré stanovuje táto smernica.

(¹) Ú. v. EÚ C 59, 6.3.2004.

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

(druhá komora)

z 8. decembra 2005

vo veci C-33/04: Komisia Európskych spoločenstiev proti **Luxemburskému veľkovoľvodstvu** (¹)

(Nesplnenie povinnosti členským štátom — Telekomunikácie — Smernica 97/33/ES — Článok 7 ods. 5 — Povinnosť overiť súlad systémov účtovania nákladov nezávislým oprávneným orgánom a uverejniť vyhlásenie o súlade — Smernica 98/10/ES — Článok 18 ods. 1 a 2 — Nesprávne uplatnenie opatrení prijatých v súvislosti s kontrolou súladu systému prevádzkového účtovníctva vykonanej národným regulačným orgánom a každoročné uverejnenie vyhlásenia o súlade — Prípustnosť — Právny záujem na konaní — Konanie pred podaním žaloby — Práva na obhajobu — Smernice 2002/19/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES — Prechodné ustanovenia — Zdržanie sa členských štátov počas lehoty určenej na prebratie smernice prijímať ustanovenia, ktoré by svojou povahou mohli vážne ohroziť výsledok predpokladaný touto smernicou — Referenčné ponuky prepojenia)

(2006/C 36/14)

(Jazyk konania: francúzština)

Vo veci C-33/04, Komisia Európskych spoločenstiev, (splnomocnení zástupcovia: W. Wils a M. Schotter) proti Luxemburskému veľkovoľvodstvu (splnomocnení zástupcovia: M. Thill a S. Schreiner, za právnej pomoci A. Verheyden a F. Bimont, advokáti), ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 29. januára 2004, Súdny dvor (druhá komora), v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia R. Silva de Lapuerta, P. Kūris, G. Arestis (spravodajca) a J. Klučka, generálny advokát: F. G. Jacobs, tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka, vyhlásil 8. decembra 2005 rozsudok, ktorého výrok znie: